

00000

000

0

SENIŠKA NOČ ALI ...

DVAJSET ŠEST ŠTAMPIHARJEV IN DVA ČLOVEKA

V POTOKU.

Na Justov dan popoldne je "liktorca" korajžno odcvrta z janzenitske postaje, da v svojem trebuhu ponese četo veselo vriskajočih in nekaterih kislo še držočih Štampiharjev in Štampihare na ono postajo, kjer visi v veži 2 mm debela lepenka z opozorilom, da se morajo potniki izražati le v jeziku "civilizirancev". S to odredbo da se je hotel le pospešiti tujski promet. Kljub temu pa, da je Komendator po nemško štel do petnajst, se mu ni skrivil niti las (poudarjamo, da Kom; ni plešast!). ---

Ne meneč se za godrnjanje naših želodčkov smo jo naglo odkurili dalje, da čimprej dospemo na ocetovino (sedaj bratovino) Afričana Rudka, kjer skrbno gospodari njegov brat Pepi iz pekla. Naš Farman, dobra duša, je od vsega začetka vsem drugim v opozorilo prvič padel pod nahrbtnikom; je li padel drugič in tretjič, nam ni znano, ker se je bilo med tem zmračilo, in je moral vsak svetiti le pred svojim nosom. Brisali pa smo jo, kakor da bi nam bil kdo zakuril za petami. Dol z neba, višave krasne, so zvezdice jasne nemo zrle na nas. Ker pa niso dovolj jasno sijale (manjkala je repa zvezdarica), smo si pomagali z žepnimi svetilkami. Lepa noč, čarobna noč; izza grmov ob stezi so se dvigale tajinstvene sence, ki so nas obdajale s čudnimi občutki. Afričanu Rudku so stopile pred oči one bajne noči v Afriki, ko je pod šotorom ležeč poslušal hijenske koncerte; o profesorju Lojzetu molčimo; ostali so tudi zamišljeno korakali ter obujali sladke in bridke spomine. Zdaj, zdaj je molk prekinil kak vrisk, kak dovtip, kak vzdih...

Opazili so se obrisi hiš; še nekaj korakov in že smo stali pred hišo, ki pripada zapuščini Rudkovih pradedov. Nekoliko smo se obetavljali, pa se je na pragu prikazala krepka postava Pepeta iz pekla in smehljaajoč se dejala: "Ne bojte se, jaz sem vam veren kristjan, a ovček je moj trdovraten pogan!"

Na te besede se je petnajst ljudi zgnetlo v malo sobo. V pozdrav je Pepe položil na mizo bučo "boškarice". - Prva naša skrb je bila, kako naj potolažimo sitne želodčke in kako naj si privežemo dušo. Nahrbtniki so zazevali... - Pepe je mobiliziral vse domače, ki se po vsej vasi pobirali jajca. Kmalu je na ognjišču zacvrčalo in nas prijetno zaščegetalo v nosu. Naše punce so se pridno vrtele okoli velike ponve in pazile, da se obilni jajčnik ne zasmoči. Med cvrtjem se je družba razdelila v dva tabora: v jajcarje in gobavce. Pri razdeljevanju jajčnika je prišlo do male pomoči, vsled katere je moral Fjoketo, da reši napet položaj, pristopiti na stran gobavcev, oz. gobavk. Med uničevanjem jedil se je marsikatera rekla in tako se je tudi zvedelo, da je naš prihod močno razburil nočne kuharje, kateri so v procesiji luči, ki se je vila skozi gozd, videli zavrattne pošasti in se razbežali na vse vetrove, njih ogleduhi pa so takoj krenili na izvid. ---

Pepe je pridno nosil na mizo zdaj steklenico pristnega vipavca, zdaj bučo pristne "boškarice". Razvezali so se jeziki, vzradostila so se srca, zažareli so obrazi in že je donela naša lepa narodna pesem, ki je privabila več vaških fantov, kateri so nas prav pošteno pprli s svojimi brnastimi basovi. -

Čin-Čaj in Fjoketo se kar nista in nista hotela dotakniti mameče kapljice. Za kratek čas sta zapustila sobico in ko sta se vrnela, je tudi njima prijazni vipavček pridno plaknil grlo. Naš poročevalec trdi (in če poročevalec trdi, bo tudi res!), da je to naglo spremembo povzročil sledeči njun razgovor:

Čin-Čaj: "Zaklela sva se bila, da ne bova vina niti pokusila. Dobro bi bilo, če bi iztaknila kje kaj mleka."

Fjoketo: "Popolnoma se strinjam s teboj, a ob tej uri bo težko dobiti kaj mleka. Sicer trdijo, da tudi domišljija pomaga. Zakaj ne bi poskusila!"

Čin-Čaj: "Saj menda nimaš mrzlice!" (ga potipa po čelu).

Fjoketo: "Ne bodi nore in poslušaj me, če se želiš napiti mleka, čeravno samo namišljenega."

Čin-Čaj: (sam pri sebi): "Tristo tavžent zelenih hudičev, kaj mi je počele blede se mu!" (zavpije) "Na pomoč, na pomoč!"

Fjoketo: "Hudič te vzemi, kaj pa kokodakaš. Poslušaj me rajši, če se res ne boš napiti mleka. Mleko... Veš, kaj je mleko?"

Čin-Čaj: "Mleko je mleko ;..in amen!"

Fjoketo: "S teboj se ne da govoriti. Zato ti kar povem zaključek: napij se vina in napit boš mleka."

Čin-Čaj (vpije): "Na pomoč, na pomoč, Fjoketu se meša!"

Fjoketo: "Pr' mej duš', da me jezi. Si se napil mleka, kali, da si videti kaj pijan."

Čin-Čaj: "Ti moj Bog nebeški, ampak Fjoketo! (sam pri sebi): Včeraj mi je Nada pravila, da je na Triglavu z vso močjo zadel z butico v nekako drevo. Kdo bi si mislil, da bo to imelo tako hude posledice. Ubogi fant, zgubljen je!"

Fjoketo: "Nehaj vendar kokodakati, sicer...sicer...sicer...Ne, nič ti ne povem, ker tako sitnariš."

Čin-Čaj: (sam pri sebi): "Saj je vendar pri pameti! (glasno): Torej?!"

Fjoketo: "No vendar! -Pravim ti, da je isti hudič, če piješ vino ali mleko, da, vino je celo manj nevarno kot mleko. Molči in poslušaj! V mleku nahajamo sladkor; kakor ti je znano, sladkor lahko alkoholno zavre ter razpade v ogljikov dioksid in...alkohol. Alkohol je torej posredno tudi v mleku. Pa pojdiva dalje: Pomisli, da so učenjaki izsledili v mleku tudi fosforne in žveplene kisline! Dalje moraš pomisliti, da pri uživanju mleka piješ tudi scanino ali sečnino. Kaj praviš k temu?"

Čin-Čaj: "Fej!...Kako pa je z vinom?"

Fjoketo: "To je vse manj nevarno in ostudno. Octova kislina in čreslovin se nikakor ne moreta primerjati z žvepleno kislino in s scanino. Po domnevah učenjakov pa obstoja med vinom in mlekom tesno sorodstvo. Trdijo namreč, da vsebuje vino tudi količine mlečne kisline. Kar je za vino najbolj važno, pa je to, da vsebuje tudi nekaj glicerina. Sedaj ti bo gotovo jasno, zakaj se marsikdo napije vina, kadar mu od žalosti poka srce. Opozarjam pa te tudi na dejstvo, da..."

Čin-Čaj: "Bejž' se farbat, dovolj, dovolj. -Pojdiva, pa ga dajva kozarček ali pa dva, da nama korajžo da!"

Čim sta se Čin-Čaj in Fjoketo vrnila v sobico, se je na vratih prikazal Bruno, ki je prijezdil za nami na jeklenem konju. Pravil nam je, da je na poti naletel na pijano kravo, ki se mu je postavila čez cesto, tako da je z vso silo treščil v njen trebuh. Krava da je rekla "muu", on pa "juu". Hudega pa vendar ni bilo, le po kolenu je bilo opaziti rdečkaste lise. Kolo se ni prav nič ranilo in to je važno.

Ko se je zakasneli gost okrepeal na duši in na telesu, je Čin-Čaj potegnil iz žepa orgelce in mahnili smo jo v bližnjo kajžo, kjer so se brusili pete, da je bilo joj. Javil se je godec-dobrovoljec, ker je opazil, da tudi Čin-Čaja srbijo podplati. Med plesom se nam je izkazala velika čast, ker se je zabave udeležilo tudi človeče furlanske pasme, ki ima važno nalogo skrbeti, da ne bi kdo kakšne črhnil proti dvatisočletni kulturi. Sicer s bili rožni venec že prej zmolili, a naš Kapelmajster, dobra duša, ki ve in zna, kako se taki stvarci streže, je Furlančka vkljub temu zapletel v razgovor o tisti rumeni reči, ki se ji pravi tudi polenta, in to polento je skrbno zalival s pristnim vipavčkom. Tako je bil volk sit in ovca cela.

Veliko razočaranje je čakalo naše punce po končani zabavi. Ne samo punce, pač pa tudi marsikaterega fanta. Prišel je bil ukaz od zgoraj, da punce ne smejo spati na seniku. Ni pomagalo nič, ker neka ženica, Bog ji daj dobro, se je trikrat pokrižala, ko so si punce samo od daleč ogledale brlo namenjen fantom. "Ježeš, Ježeš", je dejala, "Bog nas obvaruj vsega hudega!" "Tukaj so ljudje pobožni", je razsodil Kapelmajster. ---

Dva senika sta bila naša. Skupina z večjega senika pa je kmalu poslala skupini malega senika odposlanstvo in hočeš, nočeš se je morala slednja preseliti. Bilo pa je treba rabiti silo. Čin-Čaja smo kar naložili v prasičjo krsto in ga svečano prenesli. Riba, Urmohar in profesor Lojze pa se niso in niso hoteli ganiti. Želeli smo jim lahko mišjo noč in odšli. Da bo srce na miru, je mala skupina napravila še podoknico Nadi in Marmi. Požrtvovalni vaški fant je celo preskrbel lestvo. Ker se Julijeta ni hotela prikazati, smo odšli za ostalimi senikarji. -

Nekateri so bili tako naivni in so mislili, da bodo na senu spali. Nekaj so protestirali in s tem prirejali ostalim obilo zabave. - Gojzarce smo zložili v dolgi vrsti na podstrešni tram. Služile so kot razkuževalno sredstvo in so izenačevale razne druge duhove. Drugi so zopet mislili, da imajo opravila s snegom. Začele so leteti kepe sena na vse strani. Po pomoti je zdaj, zadaj sfrčala po zraku (ali kar je že to bilo) kaka gojzarca. Čin-Čaja in Fjoketa je ena teh prav pošteno birmala. Kaj sta hotela? Smejala sta se, čeravno cvileče. Končno je šinila vaškemu fantu, ki je mirno ležal v kotu blizu senometa, srečna misel v butico: odpel si je hlačni žep, potegnil iz njega orgelce in zasviral milo donečo uspavanko. Prav mojstrsko jo je izvajal. Vsi smo z napetimi uhlji poslušali in zdelo se je, da bo kdo od nas tudi zaspal. Pa ti ta mrha od Čin-Čaja, ki je bil tiste noči (resnici na ljubo povedano) siten ko podrepna muha, plane kvišku in zarjove, da je grozno žejen. Vse je spet oživel in štiri telesa, ki so pripadala Čin-Čaju, Kapelmajstru, Brunu in Poližaku, so se začela premetavati v temi. Joj, kako so trpela kurja očesa in tudi ostali deli naših teles. Končno je ta nadlega zlezla s senika. Bruno je napol zaspan pozabil šteti stopnice in štrbunknil z glavo naravnost v blaté na dvorišču, za njim pa se je vsula butara slame in rogozja, ki ga je vsega pokrila. Ko so se "žejniki" prepričali, da ima padli vse kosti in sklepe v redu, so je mahnili naravnost (!) proti bližnjemu studencu. Tam jim je dal Kapelmajster precej opravila. Potisnil je bil glavico v ozko luknjo, kjer je voda izvirala, in na nobeno "vižo" se ni mogel več rešiti iz te pasti. Z združenimi močmi pa je šlo. --- Bila je že druga popolnočna, ko so naši štirje junaki še vedno vohunili po vasi. Pod okno Marme in Nade so nastavili lestvo in zatulili do koati segajočo podoknico. Kapelmajster je doživel majhno nezgodo: ko je plezal po lestvi, prav za prav po "čeverih", se je zlomil klin in že si je Majster otipaval razne dele telesa. Bruno, ki je bil zlezal na latnik, da bi tam laže trkal po okencu, je imel tudi smolo: Latnik ni zmogel teže njegovega telesa in, resk... Bruno na tla in za njim številne vaze s svetlicami. Končno se jih je Nada usmilila, odprla okno in Čin-Čaja, ki je ravno stal na zadnjem klinu lestve, krstila s svežo pitno vodo.

Ko so jari junaki izprevideli, da jim je sreča obrnila hrbet, so se znešli nad ubogim Urmoharjem in Komendatorjem. Udrli so v njih brlog in jih začeli neusmiljeno mikastiti, češ, da so skrili bučo "boškarice". Pa se je Urmohar razjaril in planil z vihami za njimi. Svetil je v njihove pete, dokler niso zginili za vogalom. Ker so pozabili, da se ponoči lahko tudi spi, se je od nekje vzel glas ženice: "Fantje", je dejalo za vogalom, "prišparajte malo za jutri." Misleč, da je to glas kake prikazni, so jo urno pobrisali na senik, kjer so spravili spet vse pokonci. V kratkem pa je le zavládala grobna tišina, ki jo je motilo le smrčanje posameznikov...

Na vse zgođaj sta se prikazala Urmohar in Riba z grabljami in padala so prav postene po naših nedolžnih telesih. Naposled sta odmaknila lestvo in jo popihala. -

Naš Rudko je skrbel za vse. Pripravil je kavo. Ni pozabil postaviti na mizo tudi nekaj "boškarice" "Če koga ščipa po trebuhu, naj se kar posluži", je dejal. Ubogi Kapelmajster, še sedaj se mi smili. Moralo ga je prav pošteno trgati po črevesju, kajti pridno se je sukala okoli steklenice, ko mačka okrog vrele kaše. Da bo mera polna, ga je Ivanka še lepo ozmerjala zaradi ponočnega podokničarstva. Ker so se punce nekoliko predolgo opravljale, plane Kapelmajster po stopnicah v gorenjo sobo; toda joji z glavo trešči v sveženj čebule in zaropotalo je, ko da bi se sto hudičev in en zlođej podilo okoli. Ivanka od jeze v smeh, ostali pa od veselja v krohot. ---

Ker je jutranja telovadba za človeško zdravje velike važnosti, nismo več odlašali in se skidali na bližnji travnik, kjer se je brealo, da se je kar kadilo (ponoči je bila rosa). Komendator, ki je nosaril krmo za štiri lačne želodce, je skušal skrivaj odkuriti, a prepozno se je zmisлил. Že je bilo po njem in hočeš, nočeš je moral zajtrk razdeliti med vse. pelil pa je tako previdno, da je v nahrbtniku ostalo še precej zaloge. Držal se je slovesno ko Kristus, ko je z dvema ribama in enim hlebom kruha nasitil dvanajst tisoč mož. Od onega trenutka pa nisi opazil več smeļjaja na njegovih ustnicah. Nataktnjen je bil ves dan, ko da bi mu bil kdo stopil na kurja očesa. Urmohar, ki se v zadnjem času ko obliž drži Komendatorja,

ga je v nataknenju zvesto posnemal. Zdelo se je, da vidiš dve osebi a v enega Komendatorja. (Naš posebni poročevalec je zadevo preiskal do dna in je tudi izsledil vzroke nataknenja, cenzura pa ni dovolila, da se ti objavijo). -

Dva Kapelmajstrova prijatelja (enemu so pravili piščane), ki sta se zjutraj pridružila, sta nam pravila svoje nočne dogodivščine. S kolesi s pozno v noč prispela v vas; bila pa sta - vsaj v domišljiji domačinov - ko podobna kakam stricem, da ni bilo za nju na nobenem seniku prostora. Prenočiti sta morala pod milim nebom. Nekaj krepkih požirkov jima je misli uravnalo. -

Jutranjci so dospeli s prvim vlakom. Ko so se nam pridružili, je naše skupno število sukalo okoli trideset. "Več ko pet pa nas vendar ni", je pomoderaval Lado. "Mgm", so dejali ostali. -

Slavni Rim se je nekda j ponašal, da vse ceste vodijo vanj. Zatemnela tvoja slava, o Rimče, zatemnela! - Na levo in na desno se je družba razpršila, kakor da bi zajce poganjala. Pa glej ga spaka! ne bev ne mev se ni reklo ob razhodu in vendar so se vsi od prvega do zadnjega in od prve do zadnjega znašli pri velečenjenem gospodu gostilničarju Hmeljku v Šmarjah. O zadnjem in zadnji, t. j. o Fjoketu in Marmi, pa ni bilo ne sluha ne duha. Zleknila sta se bila (tako sta vsaj pozneje pravila) pod kopo koruznice in tam... - Po pravici sta povedala kaj in kako, a vsi se le stikali glavice in si hudomušno pomežikovali. Prav zabavno je bilo gledati. "V uho naju pišite", sta dejala nedolžna otročička in se vsedla k mizi, ki je bila že pripravljena za opoldansko pojedino. Da ne bo čaka predolgočasno, se je priredil slovesen obhod po vasi. Kapelmajster je ju naško stopal in krepko pritiskal na meh. Za njim se je nosila prasičja krsta, v kateri je sedel Čin-Čaj, ki ni prav nič skoparil, z veselimi in žalostnimi dovtipi. Na čebuli mu je čepela stara nemška čelada z odbiti klicajem. Fotografji so imeli obilo posla. Fjoketo pa je moral marsikater grenko požreti, ker je rajši slikal krave, gosti in gnojišča!...

Kosilo! Nič ne bomo pisarili o tem, ker smelo lahko trdimo, da kralj pr gotovo ni imel takega kosila. -

Po jedi se človeka poloti lenoba. Ta lenoba pa se je polotila po veči večernikov, kateri so se zarili v seno. Jutranjci so rajši posvetili nek uric žogobrcu. Punce večernice, ki se nikakor niso mogle sprijazniti z dejstvom, da so noč prebile v postelji, so se hotele vsaj nekoliko oddoliti in so se pridružile fantom večernikom. Resnici na ljubo moramo tako povedati, da spanja ni bilo. Godilo se je to, ono, tretje in četrto, a vse le na glas in pri odprtih durih. Kako je bila vsa stvar nedolžna, lahko potrđi in izpriča profesor Lojze, ki je ečeravno po neljubi pomoti - poljubljal Fjoketu roko. --

V času, ko so se večerniki valjali po senu, in so se jutranjci podili za žogo, je nekdo korajžno korakal po strmi stezi, s polnimi pljuči vdih val sveži zrak in polglasno deklamiral: "V gore balkanske koraka juna. Zlezel je na bližnji grič, od koder je premotril vso Vipavsko dolino in odkril, da je severna stran še vedno na severu, južna pa na jugu. "Saj se vedno pravil, da je pravi učenjak", je pozneje vzkliknil Fjoketo in zade voljno ugriznil v repo, ki jo je bil ravno olupil. -

Omenimo naj še, da smo pri kosilu imeli obisk visoke osebnosti. Obiska nas je sam ban Pepovič. Istočasno z banom sta se od nekje vzela Zorko Zorkovič in veteraneec Slavko. Oba sta prihajala na jeklenem konju. ---

Zdravo, nasvidenje, hvala lepa, nič ne zamerite. - Pridite še, nič, nič, za kaj pa? ...in že smo bili na poti. Kratka postaja pri velecenjenem gospodu šmarijskem gostilničarju (le toliko, da se mu je vrnila hramonika) in že je naša četa pod poveljstvom "Švare evaj (zwei)" korakala po beli cesti. Ravno je "Švara evaj" intoniral "Marširala, marširala", ko se je od nekje vzelo cloveče s svetlimi gumbi. Zvedavo je bulilo v nas, a mi se zanj niti zmenili nismo. V razdalji 45 korakov smo srečali drugo enako cloveče. Nismo utegnili poizvedovati, katero izmed dveh je znalo čitati in katero pisati. ---

V veliko veselje nas vseh nas je postajenačelnik prosil, naj se odpeljemo z vlakom namesto z "liktoreo"-Na Opčinah je prišlo povelje, da moramo vsi izstopiti. Ko smo godrnjaje izstopali, nas je Komendator zopet nagnal v vozove. Radovedno smo se spogledovali, a kmalu smo si bili na jasnem. Sprevodnik je namreč zahteval, naj se izstopi na Opčinah, ali pa naj se nekaj doplaca, ker da se vlak ne ustavi na janzenitski postaji. Petdeset šest besed, ki jih je Komendator zdeklamiral pred postajnim načelnikom, je zaleglo in izjemoma so nas odložili na janzenitski postaji. Pa bo kdo rekel, da so Štampiharji kar tako:

Izletov drugih zgodbe beri:
Kako v Križu Komendatorja
Rešila nas je dobrota,
Da ostali nismo sredi pota...

Poslednje slovo je bilo kakor vedno pri tramvajski "okrožini". Čin-Čaj in Fjoketo sta že mahala z roko za dvojko, ki je ravno odbrzela, ko se je Urmohar spomnil, da se mora odpehmati ravno z dvojko. V divjem diru se spusti za njo, zgrabi se za ročico in hop! Toda joj! sããbo je zmeril razdaljo in že ga je voz vlekel za sabo. Lahko bi si bil pomagal, a za nobeno ceno ni hotel ločiti od "kjantrce", ki jo je stiskal v levici. Ni bilo vino notri, a prazna tudi ni bila. Ko je z zašnjo platjo pometel cesto v razdalji 22 metrov in 46 cm, se je ojunačil in spustil ročico. Nekajkrat se je prekobacnil, nato pa urno vstal in otipaval steklenico. "Dal zanjo bi življenje...", je šepetnil Fjoketu in Čin-Čaju, ki sta mu prihitela "na pomoč" in otepala prah z njega. Dogodek pa ni bogve kaj razburil naše trojice, kajti obžalovali so celo, da ni bilo zraven nobene stražnika, češ, da bi dogodivščina zadobila bolj dramatično lice. Ker pa so vendarle imeli vsi trije polne rokave "če", so jo mahnili v kavarno, da pri črni kavi izprazniijo rokave. Čez pol ure so se vsi trije ozdravili z besedo "če".....

oooooooooooo

Fjoketo je slikal krave, gosi in gnojišča...

ooo

o

V NAŠ URAD JE NEPRIČAKOVANO

treščila vest, ki je hudo razburila Fjok-Šču-Čajsko vas. Vedno hladni in zmerni Čin-Čaj (kar se tiče srčnega ščegetanja) je nenadoma sklenil tajno zaročo z najlepšo šntjakobčansko Miro. Ko je naš posebni poročevalec intervjuval lepo zaročenko, ga je ta ljubeznivo porinila čez prag, se nasmehnila in dejala: Res je, kaj vam mari!?"...

Jej, jej, kaj bo pa zdej!...

oooooo

ooooo

oo

.....

????????????????

PREGLASNA SRAKA

????????????????

0

Na naše tekme čudna sraka
Prikvaka vedno na ves glas,
Se dere, vrišče kakor spaka,
Obrega jezno se na nas.

Ko Aventinec gol zabije,
Tokrat še huje zavrešči,
V smehu divjem se ti vije,...
Gotovo v hlače kaj beži.-

In vendar ptič ta krilo nosi,
Podoben ženski se nam zdi,
Ki séstrica je beli gôsi,
ki brez možganov se rodi.

Še Aventinec vrli večkrat
Na uho rekel nam je to:
"Hvaležen bom mu sto in stokrat,
Če preč odpelje nam jo kdo.

Saj na vse zadnje ni napačna,
Le da bolj tiha bila bi,
In glavica nje ljubka - zračna
Imela nekaj bi soli."

Zato, O Noe ti preljubi,
Možganov glasni sraki daj
In vsak štampiar ti obljubi
Hvaležnost vdano vekomaj!

???

Š E O D E T O M O R U .

Lanski študirarski sportni komisar je sprejel naše časnikarje in podal sledečo izjavo: "Oni gospod, kateremu nosijo dekleta na dom vijolice, ni kriv smrti nađebudnega deteta, o katerem je vaš časopis poročal v zadnji številki"; Informiral jih je še, da je bil nekaj časa odsoten iz svoje države in o stvari (o detomoru, nam ni bil poučen. Zavzel pa da se bo na vsak način za zadevo in ne bo v sled tega štampiharskemu pravnemu redu treba proti tistemu gospodu z jolicami zaradi detomora jurišično postopati. Ni se seveda izrazil, če tra pravilno, da se štampiharska država zavzema za vijolice, ker to da zadeva, ki ga ščegeta. Časnikarjem je samo omenil, da ni bilo baš na mes zatrobentati po državi o prekrasnih vijolicah.

\$
????????????????!!!!!!
oooo

K O M E N D A T O R J E

na svojem zadnjem nočnem predavanju izjavil, da bo prisiljen skrbeti to, da se Čin-Čaj in Fjoketo sprejmeta v kak sanatorij. Ker pa zdravili šče za srčno ščegetanje ni še ustanovljeno, ju bo začasno poslal k Sv. Ivanu, v čigar okolici si je zadnje čase pridobil nekaj znancev in prijateljev, ki bodo brezplačno skrbeli za njuno zdravje.

Kdor je prišel s čitanjem do tu, lahko brez drugega verjame, da je prečital šest strani časopisa.

.....

Z O G O B R C.

0

Govoričilo se je in besedičilo, potrjevalo in zmajevalo, obupovalo in končno... igralo. Tak je potek pogajanj za veliko brealno tekmo med Aventinci in Janzenisti, ki smo ji prisostvovali dne 7. osmičarja.

Pređen kaj napišem, moram opozoriti cenjene čitatelje, da se na žogo - bre prav nič ne razumem. Najrajši bi prepustil nalogo svojemu aventinske- mu tovarišu Rindolfu, ki je v tem oziru pravi mojster. Na moje izrecno v- prašanje pa mi je rekel, da ne bo o tej tekmi nič pisal. Spričo tega se cutim dolžnega rešiti tako važen dogodek večnega pozabljenja. -

Kakor je že navada, se je tekma pričela z enourno zamudo, in sicer ob 3.42 popoldne. Na vsako stran velikega travnika, ki so mu pravili igrišče, se je postavilo po enajst žogobrealcev. Bulil sem in bulil, a razumel ni- sem ničesar. Breali so neko okroglo reč. Vprašal sem nekega navijača, kaj naj bi ta okrogla reč bila. "Ovo je lopta", je bil odgovor. - "Bože mili, lopato breažo", sem vzkliknil. - "Žogo breažo, ne lopato!", se je zadržal na- me drugi navijač, ki se je strašno bahal, ker je znal šest hrvaških besed. "Aha", sem dejal, "sedaj razumem, zakaj se igra imenuje žogobre!" Gor in dol po igrišču je tekal naš ~~špjo~~ Marjo, ki je neprestano žvižgaril z dvoglas- no piščalko. Rekli so, da je sodnik. Povedali so mi še, da se moramo štam- piharji držati, ker so ga izbrali za sodnika, češ, da to pomeni veliko za- upanje v štampiharsko poštenost. Ravno tako so mi tudi povedali, da so bi- li štampiharski zdravniki uradno povabljeni in da so želi celó mnogo priznanja. - Ker sem vedno manj razumel, sem se pridružil Urmoharju, ki se na brcanje kolikor toliko razume, in ta mi je sproti razlagal potek i- gre. Dvajset igralcev se je strašno podilo za žogo. Eni so jo breali gor, drugi pa dol. - "Kako pa bomo vedeli, kdo bo zmagal", sem ponižno vprašal Urmoharja. - "Vidiš one stebre tamle", je ta dejal: "to so vrtrata. Zmaga pa tista skupina, ki več krat brene žogo v vrata. Če vratar, to je tisti, ki v vratih skače ko opica, žogo ulovi, ni gol, če je ne ulovi, je gol;" Začudil sem se: "Kaj ima pa opraviti žoga z goloto in s kosmatijo?" - "Bog se usmili, ti ne razumeš prrrav nič; gol imenujemo polet žoge v vrtrata!" - "Aha, sedaj razumem. Če gre žoga v vrata, je gol polet, če ne gre v vrata, pa kosmat polet." - "Kakšen cepec", je sam pri sebi menil Urmohar in se nasmehnil. --- Ker sem bil vsaj v glavnem poučen, kako se po pravilih br- čajo gležnji, kolena in včasih... tudi žoga, sem zadovoljno potegnul iz žepa papir in svinčnik in začel zapisovati. Evo, kaj sem vsega napisal: Prvi čas (zakaj so drugi pravili polčas, mi niti Urmohar ni znal razloži- ti): Imen posameznih brealcev si nisem označil, ker zadoščenje za zmago ali poraz mora vedno imeti cela skupina. - V 3. minuti brenejo Aventinci žogo iz kota janzenitskemu vratarju naravnost v ~~špjo~~ roke. Torej kosmat polet. V 6. min. breažo Janzenisti iz kota, a ne napravijo niti kosmatega poleta. V 30. min. breažo zopet Aventinci in v 32. min. Janzenisti iz kota. Ne eni, ne drugi ne napravijo ne kosmatega, ne golega. V 43. min. opazim, da se neka okrogla reč kotali proti Aventinskim vratom, vratar pa, ki je za hip zapustil prag, da bi pred njim pometel, leti za njo. Občinstvo vpi- je in se dere ko obsedeno. "Zajca, zajca", zavpijem, a v tem hipu zaslišim še hujše dretje: "gol, gol, gol!" - Janzenisti so napravili prvi gol polet. - Čez dve minuti začnejo igralci kar meni, nič tebi nič zapuščati igrišče. "Zakaj so se skregali", vprašam. - "Prvi polčas", je bil odgovor. -

Ko sta Fjoketo in njegov pomočnik Riba namazala in obvezala omeščane gležnje, butice in kolena, se je pričel drugi igralni čas. Evo, kaj se bere v moji beležnici: V 8. minuti brcanje iz kota v janzenitska vrata. Ne gole- ga, ne kosmatega. V 10. minuti je neki Aventinec brenil žogo naravnost in neposredno v janzenitska vrata in ta je napravila gol polet. Ne razumem, zakaj je polovica občinstva ploskala in se silno drla. Jaz sem ves čas mislil, da gre za stavo, ker žoga je bila oddaljena le 11 metrov od vrat, in vsi igralci so mirno gledali, ko jo je Aventinec brenil. V 22. min. zo- pet gol polet v prid Aventincev. To je bilo ploskanja in dretja! V 23. min. brcanje iz kota v janzenitska in v 25. min. v aventinska vrata. Ne golega, ne kosmatega. V 31. min. so se aventinskemu vratarju začeli Janze- nisti smiliti. Zato se je v vratih lepo razkoračil in zadovoljno gledal, ko se mu je žoga leno kotalila pod korakom v vrata. To pot se je strašno drla druga polovica navijačev. V 42. min. so Janzenisti mislili, da bodo zmagali, ko so brenili žogo iz kota proti aventinskim vratom, a bila je domišljija. - Ker je bil izid še vedno neodločen, so se zadnje tri minute eni in drugi jezno poganjali za žogo, a ta se jim je spretno izmikala, ker je bila tega špasa že sita, ha, ha, ha, ha...

O P O Z O R I L O .
opozorilo - opozorilo - opozorilo - opozorilo - - - - - !!!

§§§§§
§ § §

Opazila smo, da nekateri Štampiharji v zadnjem času ne izpolnjujejo svojih dolžnosti. Prizadetim toplo priporočamo, da se še pravočasno zbudijo, ker jih sicer čaka težka moralna kazen.

§§§§§§§§

N E K A T E R I

so se pritožili, da se pri zadnjem izletu v Žganjsko vas niso ~~§§§§§§§§~~ zabavali. - Zakaj pa niso prišli?!

§§§§§§§§

IZ NEDOLŽNIH

UST

§

je nehote ušlo, da je Čin-Čaj babak. Ponižno javljamo, da je trditev popolnoma izmišljena. Izmišljavec naj gre spovedat, ker je smrtno grešil.

§§§§§§§§§§§§§§§§§§

K L E P E T A S E,

da misli neki Štampihar iz visokih krogov ustanoviti na lastno pest otroški vrtec.

da se je zadnjega izleta po belovinski deželi udeležil tudi "lajkar" Berto, a da je le malo ... lajkal.

da so naše punce tudi pridne kuharice. V belovinski deželi so nam za večerjo pripravile celo zasmojena jajca in zasmojene gobe. - He, na izletu se vse požre.

da bo Urmohar, čim še malo zraste, povišan.

da se je naš Komendator pomehkužil.

da sta se Čin-Čaj in Fjoketo tudi zaradi te številke časopisa skregala.

da sta se Komendator in Urmohar v nedeljo zbala 43 kapljic dežja, pozneje pa se je zvedelo, da ni bil "bojazni" kriv le dež.

da sta Komendator in Urmohar iskala v nedeljo Štampiharje in -kar je bolj važno- Štampiharce po vsem mestu. Komendator pa je Urmoharja vodil le tja, kjer je vedel, da ne bosta nobenega, oz. nobene našla.

